

Aljoša Bratuša

Veslanje mi je dalo nezaboravnu mladost

Veslanjem sam se počeo baviti u šestom razredu osnovne škole. Moram priznati da mi je tada veslanje kao sport bilo apsolutno nezanimljivo. Malo sam znao o tom sportu – praktički ništa; neatraktivan i nepopularan sport, o kojem se vrlo malo govorilo i pisalo. Ako si htio biti faca, nogomet i ništa drugo.

Danas? Danas je veslanje dobilo sasvim neku drugu dimenziju popularnosti. Dolaskom društvenih mreža te sve bržim kolanjem informacija, i veslanje je postalo atraktivan sport, još ne kao nogomet, ali mnogo bliže nego u moje vrijeme, 1990-ih. I tada je bilo uspješnih veslača, ali rezultate koje danas bilježimo vjerojatno nitko nije mogao ni sanjati; da jedna mala Hrvatska postane strah i trepet na velikim veslačkim natjecanjima.

Vraćam se na svoje početke... Došao sam jedan dan mami s idejom da bih nešto trenirao, da bih se bavio sportom. Naravno, veslanje mi nije bilo ni na kraj pameti. Pitala me mama koji me sport interesira. Pola dečki u razredu igralo je nogomet pa zar mislite da sam predložio veslanje? "Mama, ja bih na nogomet". Bolje da sam rekao da sam dobio jedinicu iz matematike. Jedinicu bih još mogao ispraviti, ali ovo rečeno i danas zvuči u ušima. "Ne dolazi u obzir! Grad smo na moru i iskoristit ćeš ljepotu našega mora". A šta sam ja s 12 godina znao o morskim sportovima... "A, dobro, onda ću ići na veslanje." ...

Mama je radila u 3. maju pa je poznavala Franu Kaziju, slavnog trećemajskog Olimpijca, i dogovorila da se nađem s njim u klubu. Pamtim to vruće popodne 1. rujna 1990., kada smo stigli na ušće Rječine u Veslački klub Jadran. Tada ni slutio nisam da ću baš tu provesti najljepše dane svoje mladosti, upoznati mnogo dragih ljudi i prijatelja, s kojima se i nakon tridesetak godina čujem i vidim.

Kako sam bio jake građe, treneri su izvlačili maksimum od mene. Već 5. svibnja 1991. smo u Karlovcu na prvoj regati 4+ yola za kadete osvojili prvo mjesto. I dobili veliku, debelu srebrnu medalju (u to su se vrijeme na lokalnim natjecanjima medalje dijelile samo za prvo mjesto).

U mojim veslačkim danima bilo je mnogo, mnogo lijepih trenutaka. Neke od meni najdražih podijelit ću s vama. Moj "partner", kako od milja zovem Tomislava Senčića, bio je žilav, mršav i jako uporan veslač, za razliku od mene koji sam bio jak i uporan, ali lijenčina, koja je samo tražila način da izbjegne zadano na treningu. I tako je "partner" uporno htio izvršiti sve zadano, a ja sam samo htio odmarati iza neke grote. "Partner" je imao njegovanu, dugu, kovrčavu kosu i sjedio je ispred mene i da bih ga zaustavio, bacio sam mu žvakaću u kosu. Senčota tada, kao ni sada, ništa nije moglo iznervirati, ali sam ipak uspio privesti trening kraju (Oprosti, "partneru", morao sam, bilo je to jače od mene.).

Moj prvi odlazak na Svjetsko prvenstvo bila je čista sreća i slučajnost. Bio sam na pravom mjestu u pravo vrijeme. U srpnju 1994., nakon Državnog prvenstva na kojem sam nastupio kao mlađi junior, dobio sam zasluženi odmor. Bilo je ljeto, mama i tata otišli su na putovanje u Njemačku, a ja sam ostao kod kuće i odmarao s nonom. I prijatelji su me zvali na more, ali ja sam odlučio ostati doma. Zvoni telefon (naravno fiksni, jer tada još nismo imali mobitele) i dođe nona u sobu: "Zove neki čovek Polić z veslačkoga kluba. Tebe išće." Ja se javim, a na drugoj strani telefona legenda kluba, Boris Polić, kaže: "Ćo, mali, imaš ti pasoš?" "Iman", odgovorim mu. "Ala, zami pasoš i robu i za pol ure će prit Joža (Josip Čekada - mehaničar i vozač kombija) po tebe doma. Greš na Svjetsko prventvo va Minhen." "Ma kamo ću, ni mame ni tate ni doma, sam san z nonun!" "Ala, mali, ne sekiraj se, ja ću ti zvat oca i mater, a ti se zajedno spravi, aš te čekaju da krenete va Njemačku."

Bio sam im prva opcija, jer sam tada kao mlađi junior imao peti juniorski rezultat u Klubu, a prva četvorica bila su već odabrana. No, Ozren Trivić, koji je bio član reprezentacijskog četverca, (uz Perinića, Šarića, Miloša i kormilara M. Čekadu) dobio je dan uoči odlaska visoku temperaturu i nije mogao otputovati. Tako sam u njegovoj nesreći ja imao veliku sreću; nisam išao s roditeljima na put, niti s prijateljima na more. Jer da jesam, tada mobitela nije bilo i ne bi mogli doći do mene. A ovako se sve poklopilo. Da nije bilo tako, možda bi se moja veslačka povijest drugačije pisala.

Sljedeće godine nastupili smo na Svjetskom prvenstvu u četvercu "sa" u poljskom Poznaniu, u sastavu M. Perinić, A. Bratuša, H. Kern, I. Francetić i kormilar M. Čekada, gdje smo postali svjetski viceprvaci, izgubivši naslov svjetskih prvaka za svega tri stotinke. Australija je bila brža... Stigavši na to prvenstvo, odmah smo bili obaviješteni da su svi veslači osmerca iz reprezentacije Srbije u restoranu unutar sela, gdje smo bili smješteni, pokupili salmonelu. Zato sam na tom prvenstvu izgubio 15 kila.

Dok pišem ovaj tekst, predivna sjećanja samo naviru. Za kraj bih htio zahvaliti svima koji su zaslužni za moje uspjehe i lijepu, nezaboravnu mladost. Hvala svim mojim trenerima: Frani Kaziji, Metodiju Gospodinovu, Draženu Škodi, Marinku Sabliču, Davoru Radoviću Rošotu, Borisu Tučiću.

Hvala i predsjednicima Kluba, Dariju Vukiću i Ervinu Radetiću, koji su omogućavali da tada imamo sve, te tajnicima Tediju Buneti i mom tati Ivanu Bratuši. Hvala Borisu Poliću i jedno veliko hvala teti Muniri, koja nije nikad dopustila da budem žedan ili gladan. Hvala svim ljudima koji su pomogli da moja mladost bude sretna i uspješna. A najviše hvala tati, mami i sestri Barbari, što su me sve to vrijeme podupirali i nisu dali da odustanem!